

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХОДОЗНАВСТВА
Кафедра корейської філології

Курсова робота
з корейської філології на тему:
ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ АНТРОПОНІМІЧНОЇ ЛЕКСИКИ (НА
МАТЕРІАЛІ СУЧАСНИХ КОРЕЙСЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ)

Студентки групи Пкор18-20
факультету сходознавства
денної форми навчання
Освітньої програми:

Спеціальності 035 Філологія
Спеціалізації 035.066 Східні мови та
літератури (переклад включно),
перша – корейська
Онищенко Софії Сергіївни

Науковий керівник:
к.ф.н., доц. Охріменко В.О

Київ – 2024

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ АНТРОПОНІМІКИ ТА ЇЇ ОСНОВА. АНТРОПОНІМІКА В КОРЕЙСЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ	6
1.1. Ономастика як основа антропонімічної системи.....	6
1.2. Антропоніміка як частина ономастики.....	7
1.3. Антропоніміка в українській мові	9
1.4. Антропоніміка в корейській мові	12
Висновок до розділу 1.....	14
РОЗДІЛ 2. ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ АНТРОПОНІМІЧНОЇ ЛЕКСИКИ	16
2.1. Системи передачі корейської мови	16
2.2. Методи перекладу	18
2.3. Проблеми транскрипції корейської мови	19
2.4. Написання та відмінювання корейських імен.....	23
Висновок до розділу 2.....	25
ЗАГАЛЬНІ ВИСНОВКИ	26
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	Error! Bookmark not defined.

ВСТУП

Згідно з «Літературознавчим словником-довідником», «Антропоніміка - розділ ономастики (галузь мовознавства, покликана вивчати назви родів, племен, націй, географічні назви та ін.), в якому досліджуються власні імена, прізвища, псевдоніми тощо як письменників, так і персонажів у художніх творах, розкривається їхній ідейний зміст». (Літературознавчий словник-довідник, 1995, с.54)

Антропоніми виступають як своєрідні ключі до розуміння суспільства, його цінностей та ідентичності. Антропоніми, у своїй сутності - це не просто звуки, що ідентифікують конкретну особу. Вони є свідченням про культуру, етнічну спадщину та суспільні зв'язки. Прикладом можуть бути імена, що мають релігійні конотації або походять від історичних постатей. Наприклад, ім'я Марія може бути сполученим з християнською традицією, а ім'я Сідхартха - з буддизмом.

Правильний переклад імен сприяє ефективній комунікації між людьми з різних культур та мовних середовищ. Він допомагає створити зрозумілі та дружні стосунки, підкреслюючи важливість взаєморозуміння та поваги. Антропоніміка, як вивчення людських імен, стає все більш важливою у сучасному світі з багатьма соціокультурними та технологічними вимірами. Вивчення імен може допомогти розуміти соціальні та політичні тенденції в суспільстві, включаючи популярність певних імен, їхні зв'язки з певними групами чи ідеологіями. антропоніміка відіграє ключову роль у різних сферах сучасного життя і має значний вплив на спосіб, яким ми сприймаємо та взаємодіємо один з одним у суспільстві.

Однак треба зазначити, що корейська мова на має чітко встановленого стандарту транскрибування українською мовою. Через це виникають багато непорозумінь при перекладі деяких слів, особливо імен та власних назв. Такі ж проблеми виникають і при передачі українських власних назв у корейській мові.

Така ситуація може пояснюватися тим, що політичні зв'язки між Республікою Корея та Україною майже не розвивалися до кінця ХХ століття, тому не виникало

необхідності в розробці та офіційному затвердженні правил перекладу з корейської на українську мову і навпаки.

Однак в останні роки співпраця між Україною та Кореєю стала більш активною. Обидві країни мають значний потенціал у галузі економіки, технологій та туризму. Дослідження в цьому напрямку може бути корисним для бізнесу та туристичних агентств, які працюють з цими країнами, і допоможе українським компаніям та організаціям встановити контакти з корейськими партнерами.

Актуальність. У сучасному світі, в якому відбувається інтенсивна міжкультурна взаємодія, вивчення особливостей перекладу антропонімічної лексики стає надзвичайно актуальним завданням. Зростаюча міграція, економічна і соціокультурна взаємодія між країнами викликає необхідність ефективного розуміння та взаємодії між різними культурами через мовну призму.

Вивчення антропонімів та їх перекладу має важливе значення для лінгвістичних та перекладацьких досліджень. Це допомагає розкрити особливості мови, виявити труднощі перекладу та розробити ефективні стратегії перекладу.

Переклад антропонімів, тобто імен людей, їхніх титулів та звань, стає складним завданням через унікальні культурні, історичні та соціальні конотації, які вони несуть. Врахування цих аспектів є критично важливим для забезпечення точності та адекватності перекладу, що, в свою чергу, впливає на якість комунікації між представниками різних мовно-культурних спільнот.

Метою дослідження теми "Особливості перекладу антропонімічної лексики" є розкриття особливостей перекладу антропонімічної лексики на матеріалі сучасних корейської та української мов. Дослідження спрямоване на визначення специфічних труднощів, які виникають при перекладі імен людей, їхніх титулів та звань, а також на вдосконалення методів і прийомів перекладу антропонімів між цими двома мовами.

Об'єктом дослідження є антропонімічна лексика корейської та українських мов.

Предметом дослідження є процес перекладу антропонімічної лексики між корейською та українською мовами.

Матеріалом дослідження є наукові статті, засоби масової інформації, соціальні мережі.

Методи дослідження включають огляд наукової літератури, статей, книг, дисертацій та інших джерел, що вже проводили дослідження у цій області. Вивчення перекладів текстів з корейської на українську мову і навпаки. Порівняння різних перекладів антропонімічної лексики.

Поставлена мета передбачає вирішення таких завдань:

- Аналіз особливостей антропонімічної лексики в корейській та українській мовах. Дослідження спрямоване на вивчення того, як імена, титули та звання відображаються в культурі кожної мови.
- Аналіз труднощів перекладу антропонімів. Дослідження має на меті ідентифікацію та класифікацію проблем, які виникають при перекладі імен людей.

Наукова новизна дослідження полягає у вперше проведеному комплексному аналізі особливостей перекладу антропонімічної лексики між корейською та українською мовами. Удосконалено аналіз системи відмінювання антропонімів, яка б враховувала як особливості корейської мови, так і вимоги українського правопису.

Практична цінність. Результати дослідження особливостей перекладу антропонімічної лексики на матеріалі сучасних корейської та української мов полягає в покращенні якості перекладу. Розуміння специфіки перекладу антропонімів дозволяє перекладачам більш точно та адекватно передавати імена, титули та звання між корейською та українською мовами. Це сприяє підвищенню якості перекладу текстів, особливо в сферах дипломатії, міжнародних відносин, та міжкультурного спілкування.

Структура дослідження. Робота складається зі вступу, двох розділів, висновків до кожного з них, загальних висновків, анотації корейською мовою і списку використаної літератури.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ АНТРОПОНІМІКИ ТА ЇЇ ОСНОВА. АНТРОПОНІМІКА В КОРЕЙСЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ

1.1. Ономастика як основа антропонімічної системи.

Ономастика, вивчення імен і назв, є важливою галуззю лінгвістики, що має глибокі коріння в історії людства. Виникла вона з потреби ідентифікувати та відрізнити один одного, давати імена не лише людям, але й місцям, об'єктам та ідеям. Ця важлива галузь досліджень відображає не лише мовну реальність, а й культурні, історичні та соціальні аспекти життя суспільства.

Імена та назви не лише слугують засобом ідентифікації, вони також відображають культурні та історичні особливості різних народів і народностей. Через них ми можемо проникнутися духом різних епох, зрозуміти традиції, цінності та вірування різних культурних груп.

Ономастика має практичне застосування в різних сферах нашого життя, від побутових справ до наукових досліджень. Вона допомагає нам орієнтуватися в просторі, зберігати історичну пам'ять, спілкуватися та взаємодіяти в суспільстві.

Ономастика - спец. лінгвістично-історична дисципліна, яка вивчає власні імена й назви, їх історію, семантику, будову, основи закономірності розвитку. Ономастикою вважають розділом лінгвістики, що досліджує сукупність власних імен певної території, етносу, історичного періоду. Таке дослідження вимагає врахування всіх обставин виникнення і розвитку власних імен: історичних умов, географічних особливостей місцевості, станового складу населення, його етнічної приналежності, конкретних ситуацій появи імен. Об'єктом дослідження Ономастики стали всі власні імена, їхні класи. Різноманітність і чисельність власних імен робить їх дослідження складним і важливим завданням пізнання людського суспільства. (Енциклопедія історії України: Том 7. Мл - О (2010), с.599).

Об'єктом вивчення ономастики є “геноніми” (загальні імена) та “ейдоніми” (особові імена) – особові класи ономастичної термінології, які розділяються на підкласи, порядки і підпорядки. (Зубко, с.277)

Людство використовує різноманітні засоби відображення в назві окремих характеристик іменованого об'єкту. До таких належать географічні назви. Так, вулиці Велика і Мала Підвальні в Києві ХІХ ст. були розташовані біля валу “Міста Ярослава”, вулиця Прорізна перетинала цей вал, назва вулиці Хрещатик походила від “Хрещатого яру” тощо. Однак імена людей – антропоніми, не були пов'язані з їхньою зовнішністю, а являли імена – оберіги, які приймали для захисту від наврочення та злих чар. Певні ознаки зовнішності людини мали лише прізвиська, отримані в дитячому і дорослому віці. (Зубко, с.274)

Іноді ономастикою називають не тільки дисципліну в лінгвістиці, а також сукупність власних назв у мові. (Греков, 2018) Науковці виділяють декілька типів у класифікації власних назв. За М. П. Кочерганом класифікація деяких онімів така: антропоніми – імена людей; топоніми – географічні назви; теоніми – назви божеств; зооніми – клички тварин; астроніми – назви небесних тіл; космоніми – назви зон космічного простору і сузір'їв; хрононіми – назви відрізків часу, пов'язані з історичними подіями; (Кочерган, 2005, с.187)

1.2. Антропоніміка як частина ономастики

Антропоніміка - розділ ономастики, що вивчає антропоніми – власні найменування людей. До антропонімів належать особові імена, патроніми (імена по батькові), прізвища, прізвищеві назви, прізвиська, псевдоніми, криптоніми, а також найменування міфол., фольклор. і літ. персонажів (Енциклопедія сучасної України).

Антропоніми розглядаються як елементи мови, що пов'язані з духовною культурою народу і мають глибокі історичні витоки. Чутність конкретного антропоніма спочатку зрозуміла лише невалкому загалу. Але при постійному повторі утворюються

імена-знаки, які уособлюють смисловий зв'язок з навколишнім середовищем. Щоб зрозуміти виникнення антропоніму треба відновити зв'язок особового імені з тогочасним уявленням людини про навколишній світ і його зв'язок з ним. Одним з головних завдань антропоніміки є виявлення своєрідності антропонімії як мовного джерела інформації про культуру народу.

Антропонім – це лінгвокультурна одиниця мови, поняття яке відображає особливості предметів та ставлення мовця до оточуючого середовища. Історія власних імен тісно пов'язана з культурою, історією та ідеологією того суспільства, де вони використовуються, антропоніми активно зустрічаються у прислів'ях і приказках та найчастіше в художніх текстах (Пишньоха, Покровська, 2019, с. 132).

Антропонімічна лексика включає в себе різноманітність імен, які можуть бути дійсними або уявними, традиційними або сучасними, історичними або модерними. Вона відображає різноманітні аспекти культури, такі як етнічність, релігійність, соціальний статус та географічне походження.

Особисті імена стосуються власних назв людей а також різних класів імен. Це пояснюється розвитком та історією народної культури, особливістю психології людей, традиціями тощо (Олійник Т. С., 2001, с.21).

Дослідження антропонімічної лексики допомагає нам розуміти тенденції та зміни в мовленнєвій практиці, відображає культурні та історичні аспекти суспільства. Вона дає можливість вивчати вплив мови на ідентичність та спілкування в різних культурних середовищах. Окрім того, антропоніміка є важливою для багатьох практичних цілей, таких як реєстрація осіб, ведення родоводу, видача документів, а також для лінгвістичних досліджень, що стосуються структури та еволюції імен у мові.

Отже, антропоніміка, як частина ономастики, відіграє ключову роль у вивченні мови та культури, а також у різних аспектах нашого життя, від комунікації до наукових досліджень.

1.3. Антропоніміка в українській мові

В Україні антропоніміка як наукова галузь почала активно розвиватися з середини 20 сторіччя. Вона поділяється на сучасну і історичну.

За останні десятиліття у історичних науковців значно підвищився інтерес до вивчення української антропоніміки. Однак ця галузь досліджується досить нерівномірно. Існують три основні періоди розвитку антропонімії – початковий період (до 14 сторіччя), староукраїнський (14-27 сторіччя), період сучасної трийменної (ім'я, по батькові і прізвище) антропонімічної системи. Однією з проблем сучасної антропонімії є критерії поділу власних і загальних назв, межа між ними і перехід загальної назви у власну. Також дискусійними є наукові пояснення методів утворення, стабілізації і остаточного формування українських прізвищ.

Окрім різних синхронних зрізів і територіальних виявів, увагу дослідників часто привертала саме чоловічі імена та прізвища. На цю тему є багато дослідницьких робіт, проте що до жіночих українських іменувань – на сьогоднішній день налічується лише декілька робіт.

Як зазначає М.Л. Худаш про антропонімію іменування у своїй праці «З історії української антропоніміки»: «З усіх розрядів давньоукраїнських іменувань цей спосіб найпоширеніший, бо існує від найдавніших українських писемних пам'яток. Можна зробити висновок про високий рівень давньоукраїнської антропонімії, про її багатство і великі можливості називати людину власними іменами вже усталених і міцно вкорінених у побуті готових антропонімів. Матеріал даної категорії іменувань найбільш яскраво ілюструє шляхи розвитку української антропонімії у напрямку до її сучасного стану - до чіткої трийменної антропонімічної системи.» (Худаш, 1977, с.111)

Далі автор виділяє чотири групи антропонімічних іменувань - одночленні, двочленні, тричленні і чотиричленні іменування.

Одночленні іменування. У ранній етап розвитку людства, коли суспільства були примітивно організованими та мали одночленну систему іменувань, використовувалися

лише індивідуальні імена або клички для ідентифікації окремих членів колективу. Такі умови були характерні для первісно-общинного ладу і поступово змінювалися з появою класового суспільства та розвитком племінних об'єднань, а особливо з формуванням державності.

«Найвні в писемних пам'ятках XIV—XVIII ст. одночленні іменування українського населення можна поділити на три основні підгрупи:

- а) хрещені власні імена;
- б) нехрещені власні імена, що виконували роль індивідуальних прізвищ;
- в) іменування за власним іменем або прізвищем батька (патроніміки).» (Худаш, 1977, с.113)

Далі автор говорить про те, що дослідження показують, що від XIV до XVIII століть у виокремлених типах іменувань переважають хрещені імена, незалежно від жанрової приналежності пам'яток та місця їх написання. Ці імена можуть набирати різні форми, але найчастіше ми зустрічаємо різноманітні деривати та гіпокористичні утворення. Ці типи іменування характеризуються відсутністю явного соціального розподілу, хоча з часом одночленні імена починають використовуватися для ідентифікації осіб із соціальних верств. На початку XVII і у XVIII столітті такі імена використовувалися в переважній більшості для ідентифікації дітей, дворової служби, комірників, ремісників тощо. Записи про одночленну ідентифікацію особи зустрічаються у документах, які стосуються певної особи, але частіше можна зустріти їх у різних реєстрах або списках різних груп або категорій населення, зокрема селян, міщан, козаків, ремісників.

Двочленні іменування. Стрижневим компонентом у такому іменуванні обов'язково виступає хрещене, іноді нехрещене власне ім'я як перший член іменування, а до нього, як другий член, додається інша особова назва, яку ми раніше стали називати прізвищевою назвою. Як і тепер, у двойменних антропонімічних системах ім'я + прізвище перший член виконує функцію розрізнення, а другий - ототожнення. (Худаш, 1977, с.117).

Далі автор зазначає, що двочленні іменування можна класифікувати «виходячи з лексико-семантичних або структурно-семантичних особливостей другого члена», тому, що власне ім'я може бути тільки хрещеним чи нехрещеним.

Застосувавши цей принцип, можна виділити такі типи іменувань:

а) хрещене (чи нехрещене) власне ім'я + назва, 'що вказує на місце походження або проживання;

б) хрещене (чи нехрещене) власне ім'я + назва, що вказує на професію або заняття;

в) хрещене (чи нехрещене) власне ім'я + назва, що вказує на якусь зовнішню особливість людини;

г) хрещене (чи нехрещене) власне ім'я + назва, утворена від іншого власного імені (батька, матері тощо). (Худаш, 1977, с.118).

Тричленні іменування. На зараз, цей тип іменувань є офіційним і загальноприйнятим в Україні: власне ім'я + назва по батькові + прізвище.

Чотиричленні іменування. Такі іменування зустрічаються дуже рідко, в основному у пам'ятках давнього періоду, і мають пряме відношення лише до ідентифікації представник в феодальній верхівки як юридичних суб'єктів у суто ділових документах, пов'язаних з різними майновими справами. Чотиричленна ідентифікація особи була викликана, в першу чергу, необхідністю більш чіткого окреслення особи щодо її приналежності до певного феодального роду чи його генеалогічної лінії. Саме тому вданих іменуваннях обов'язково наявний компонент, що вказує на цю родову чи генеалогічну приналежність. Наприклад: Андрей Михайловичь Сангушковичь Каширский, тобто Андрій Михайлович з роду Сангушковичів каширських. (Худаш, 1977, с.138).

1.4. Антропоніміка в корейській мові

На відміну українських антропонімів, корейські складаються лише з прізвища та імені. Прізвище завжди стоїть перед ім'ям та має один склад, але є виключення у вигляді 0,1 %, коли прізвище має два склади. Більшість прізвищ які мають два склади історично китайські, але вважаються корейськими, наприклад: Намгун (南宮 남궁), Хванбо (皇甫 황보), Сону (鮮于 선우), Токко (獨孤 독고), Чегаль (諸葛 제갈), Тонбан (東方 동방), Сагон (司空 사공), Сомун (西門 서문), Огым (魚金 어금) и Собон (小峰 소봉).

Імена зазвичай складаються з двох, рідше з одного, ще рідше – з трьох складів. Для записування прізвища та імені часто використовуються ханча (한자) - китайські ієрогліфи, які передають корейську вимову. Кожний склад прізвища та імені відповідає одному ієрогліфу. Проте ім'я записується зазвичай на 한글.

У Кореї всього використовується близько 280 прізвищ, найпоширенішими з яких є: Кім 김 (21% усіх корейців), Лі 이 (14%), Пак 박 (8%), Чхве 최, Чон 전, Чан 장, Лім 임 і т.д. (Щегель, 2009). Походження корейських прізвищ тісно пов'язане з історією та географією Кореї. Кожне прізвище може належати до різних кланів, які ідентифікуються за географічним принципом. Наприклад, один із найбільш численних кланів - це 김해 김씨, що походить з міста Кімхе. У ХХ столітті в Кореї було понад 3 тисячі кланів, з найбільшими з них налічувалися сотні тисяч і навіть мільйони людей, такі як 김해 김씨, 전주 이씨, 밀양 박씨. Як і в інших східно азіатських культурах, жінки в Кореї зазвичай зберігають своє прізвище після шлюбу, але діти успадковують прізвище батька. Згідно з традицією, кожен клан публікує своє генеалогічне дерево (족보) кожні 30 років.

Для створення особових імен в корейській мові, можна вибрати майже будь-який ієрогліф та скомбінувати його з іншим. Зазвичай корейці обирають для ім'я ієрогліфи з якимись позитивними якостями - красу ("мі"미/美), повагу до батьків ("хьо"효/孝), мудрість ("хьон"현/賢) тощо. Також можуть використовуватись назви будь-яких рослин, тварин і природних явищ – наприклад, квітка ("хва"화/花), тигр ("хо"호/虎), камінь ("сок"석/石).

Цікаво, що не зазначено суто «жіночих» та «чоловічих» імен. Звичайно є ієрогліфи, які по сенсу більш підходять жінкам – слива («лі»이/李), краса ("мі"미/美), а для чоловічих імен використовують ієрогліфи на кшталт – сильний («кан» 강/强), камінь ("сок"석/石), хоробрість/мужність («йон», 용/勇), видатний («чжун», 준/俊), тощо. Таким чином, можна здогадатись, що Шин Хва-Мі – це жіноче ім'я, а Кан Хо-Сок- це чоловіче ім'я. Однак, іноді можна заплутатись, якщо у імені буде так би мовити «нейтральний» ієрогліф, який підходить до двох статей, наприклад як "хен"험 ("мудрість").

У повсякденному житті люди часто не задумуються над значенням імен, але вони відображають традиційні уявлення про бажання батьків бачити дітей здоровими, щасливими і успішними, що мають багато переваг. Наприклад: Бінна (빛나) - означає блищати; Дан Бі (단비) - має прекрасне значення солодкий дощ, своєчасний дощ або вітальний дощ; Ин (은) - може означати доброту, милосердя, благодійність або срібло, гроші; Ин Сук (은속) - поєднує доброту, милосердя чи милосердя з добрим, чистим, добродішним.

До речі, багато корейців вважають, що краще, щоб у дітей в іменах один із складів збігався. Тому, якщо старшу дитину звать Ю-Хьон (유현), то молодших можуть назвати Джи-Хьоном (지현) або Су-Хьоном (수현). Буває і таке, що батьки обираються одне слово та ділять його на двох дітей. Наприклад, називають доньок Арим (아름) та Даун (다운).

Окрім імен корейці ще можуть мати псевдоніми (хо). О. М. Щегель у своїй роботі «Практична транскрипція корейських імен українською мовою: порівняння, проблеми і пропозиції» зазначає, що псевдоніми виникли в період Трьох Держав (IV—VII ст.), однак набули широкого використання тільки під час династії Чосон (1392-1910 рр.). На сьогоднішній день псевдонімами майже не користуються, іноді їх можна зустріти переважно у письменників та інших діячів культури.

Хо бувають двоскладовими (переважна більшість), рідше - три-, чотири- та п'ятискладовими (Щегель, 2009). Зазвичай людина сама обирала собі псевдонім, але його могли і обрати інші люди – вчителя, родичі або друзі. Здебільшого, значення псевдонімів було пов'язано з місцем народження людини, її захопленнями та професійною діяльністю.

Найбільше хо за всю історію Кореї мав, мабуть, конфуціанський вчений XIX століття, діяч руху «за реальні науки» Кім Джонхі - 503. Як пояснює його біограф О Джебон, кожне з цих імен несло своє смислове навантаження. Скажімо, коли Кім Джонхі перебував у засланні та смутку, його називали Ногу (Стара чайка), коли жив біля води — Хедан (Павільйон біля моря) тощо. Були серед його хо і такі, які були дані через випадкову подію або жартома, наприклад його прозвання Чхвемен ноін означало «Старець, що їв локшину». (Найдич, 2023, с.31)

Висновок до розділу 1

Антропонімія - це галузь лінгвістики, яка вивчає імена людей, їх походження, структуру, етимологію, вживання та еволюцію в мові. У широкому сенсі, антропонімія охоплює будь-які імена, пов'язані з людьми, включаючи особисті імена, прізвища, псевдоніми, а також імена персонажів у мистецтві, літературі, кіно та інших сферах культури.

Основи теорії української історичної антропоніміки були закладені у відомій праці М. Худаша "З історії української антропонімії", опублікованій у 1977 році. У цій праці автор розглядає антропоніміку як окрему наукову галузь, яка почала систематично розвиватися з середини ХХ століття.

Була виявлена специфіка системи антропонімів в корейській мові, досліджено походження корейських прізвищ, імен та псевдонімів.

РОЗДІЛ 2

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ АНТРОПОНІМІЧНОЇ ЛЕКСИКИ

2.1. Системи передачі корейської мови

Проблема перекладу корейських імен на кирилицю в Україні існує протягом багатьох років. У той час, коли корейці в Росії почали цю практику ще у радянські часи, приблизно з 1950-х років ХХ століття, то в Україні цю тему майже не розглядали, адже корейстика як самостійна наука тут нараховує лише близько 20 років.

Нажаль, в Україні досі не існує чіткої офіційної системи передачі корейської мови, тому поки використовуються дві неофіційні системи радянських сходознавців - А. А. Холодовича та Л. Р. Концевича. Загалом, ці системи схожі, але мають декілька відмінностей.

Перша відмінність в способі зображення фонем \ni [r/l] в середині та в кінці слова.

Л. Р. Концевич підкреслює, що в словах, де ця фонема стоїть між голосними перед ㅏ [x], то вона має передаватися як [p], а в кінці слова вона має передаватися як [ль], проте А. А. Холодович у своїй системі передає цю фонему в кінці слова як [л]. Л. Р. Концевич аргументує це тим, що цей звук є плавним сонорним приголосним середньої м'якості, тому більш точно його буде передати звукосполученням [ль].

Наступна відмінність в передачі африкати ㅈ на початку, всередині та в кінці слова. А. А. Холодович стверджує, що її треба передавати як [чж], в той час як Л. Р. Концевич вважає, що більш точним буде позначення [дж]. Він аргументує це тим, що літера ㅈ є повнодзвінким приголосним, і тому його можна передавати лише звукосполученням [дж].

Ще одна відмінність – позначення голосних літер ㅏ та ㅑ. В системі А. А. Холодовича літера ㅏ передається як [ɔ], а ㅑ – [o]. Це було зроблено для розрізнення цих двох голосних. Однак в системі Л. Р. Концевича ці літери не розрізняються та разом позначаються як [o].

І остання відмінність - в цих системах є позначення таких сонорних носових приголосних як ㄴ та ㅇ. А. А. Холодович позначає ці літери як [н] та [нь], в той час, як Л. Р. Концевич вважає, що їх можна позначати однаково, тобто в обох випадках позначати ці приголосні як [н].

Якщо казати про системи передавання корейських слів латиницею, то на сьогодні для цього існує шість систем:

- 1) транскрипція Маккюна-Решауейра, створена у 1930 році;
- 2) система Рамстедта, яку було використано у виданні «한국어 문법 AKoreanGrammar» 1939;
- 3) варіант Товариства корейської мови (조선어학회안), опублікований 1941р.;
- 4) Йельська система(або система Мартіна);
- 5) система, запропонована корейським Міністерством освіти, офіційно визнана у 1984 році;
- 6) система, що ґрунтується на принципах транслітерації, запропонована Міністерством культури та туризму в липні 2000 р., яка на сьогодні є офіційною в Кореї. (Щегель, 2009, с.80)

Також важливо зазначити, що переважно переклад здійснюється з англійської транслітерації. Це означає, що при перетворенні слів на українську мову враховуються не правила читання чи вимови корейської, а відповідні англійські варіанти. Загалом, для мов, які користуються латинським алфавітом, актуальним є Нова романізація корейської

мови, яка була затверджена Національною Академією корейської мови у 2000 році як офіційна заміна попереднього варіанту романізації корейської мови.

2.2. Методи перекладу

Насамперед треба визначитись, яким методом перекладати антропонімічну лексику. Як зазначає О. Щегель: «Правильне відтворення звучання іноземних слів українською мовою є важливим завданням у сфері налагодження комунікації. Завдяки цьому ми можемо впізнавати імена людей, назви міст, організацій тощо. Існує кілька методів передавання імен з мови оригіналу мовою перекладу.

1. Переклад: ім'я, що часто зустрічається, замінюється на його стійкий еквівалент у мові перекладу.

2. Транскрипція: слово мови оригіналу передається літерами мови перекладу якомога точніше до звучання цього слова в мові оригіналу.

3. Транслітерація: власні назви передаються засобами графічної системи мови перекладу таким чином, щоб якомога точніше відобразити їх у графічній системі мови оригіналу.

На жаль, жодний з трьох зазначених методів не дозволяє досягти повної адекватності при відтворенні імен (у нашому випадку — з корейських українською мовою). Тому слід обрати варіант, який би найкраще задовольняв потреби користувача мови перекладу». (Щегель, 2009, с.77)

Для застосування методу перекладу база взаємозамінних імен повинна бути дуже добре розробленою та постійно оновлюватись. У випадку з корейською та українською мовами цей метод, ймовірно, можна було б використовувати лише для перекладу імен релігійних діячів або імен, що згадуються в релігійних книгах. «Наприклад: 보세 - Мойсей (а не Мосе), 디오데 - Тимофій (а не Діоде), 야고 - Яков (або Іаков, але не Яго), 요한 - Іван (Іоанн, але не Йохан), 부저 - Будда (а не Бучо чи Бульта), 공자 - Конфуцій

(а не Гонджя), **요한 바오로 2 세** - Папа Римський Іван Павло II (а не Йохан Паоло II)». (Щегель, 2009, с.77)

В такому випадку, якщо метод перекладу підходить далеко не для кожної ситуації, доцільніше буде визначитись – перекладати методом транскрипції чи транслітерації. Для початку треба розуміти для кого робиться переклад “для широкого загалу чи для вузького колу науковців”. (Щегель, 2009, с. 78)

Для неспеціалістів метод транскрипції набагато зручніший, адже для них найважливіше саме звукова близькість імені до мови оригіналу, а метод транслітерації не дозволяє орієнтуватися на фонетичний образ конкретної мови. (Щегель, 2009, с. 77)

2.3. Проблеми транскрипції корейської мови

Основні проблеми у сфері транскрипції пов’язані з відсутністю в Україні стандартизованої системи практичної транскрипції з корейської на українську. Натомість використовуються різні іноземні системи, що ускладнює узгодження з вимогами української мови. Нині в Україні використовуються системи транскрипції А. А. Холодовича та Л. Р. Концевича. Однак серед перекладачів існує тенденція створювати власні системи транскрипцій, що часто псує звукову структуру мови та викликає плутанину серед тих, хто не знайомий з корейською. Система Концевича, похідна від транскрипції Холодовича, виникла в середині 1960-х років і на неї мало коли посиляються через її застарілість. Незважаючи на те, що іноді використовується в перекладах спеціальної літератури, коли йдеться про медіа чи загальні переклади, можна спостерігати широкий спектр нетрадиційних перекладів власних імен, топонімів або нееквівалентної лексики. Як правило, ці переклади виконуються на основі сприйняття на слух, нехтуючи встановленими системами та правилами або використовуючи варіанти корейських слів латиницею. Відсутність єдиної української практичної системи транскрипції корейської лексики призводить до кількох проблем, зокрема:

1. Відсутність консенсусу та узгодженості в практиці перекладу: відсутність уніфікованої системи призводить до кількох варіантів транскрипції, викликаючи плутанину не лише серед перекладачів, але й серед звичайних людей. Для тих, хто вивчає корейську мову, стало звичним переписувати лексику українською на основі суб'єктивного сприйняття, що часто призводить до помилок. Ця різноманітність перешкоджає стандартизації корейської лексики та сприяє плутанині. Наприклад, такі варіанти, як «pulgogi» (Система Макк'юна Райшауера), «bulgogi» (Нова латинізація корейської мови), «пулгогі» (Система Холодовича) та «пульгогі» (Система Концевича) замість загальноновживаного - bulgogi/пулькогі (불고기). Або «toenjang-tchigae» Система (Макк'юна Райшауера), «doenjan-gjjigae» (Нова латинізація корейської мови), «твенчан ччіге» (Система Холодовича), «твенджан ччіге» (Система Концевича) замість - твенджан ччіге (된장찌개).

2. Проблема виникає через невід'ємну складність точного перекладу корейських власних іменників українською мовою за допомогою латинських систем транскрипції. Враховуючи суттєві відмінності між корейською та українською системами письма (причому корейська є складовою, а українська — фонологічною), українцям, навіть тим, хто знає літери, може бути складно читати корейською. Отже, коли перекладачі, які не володіють корейською мовою, стикаються з незнайомими термінами, вони вдаються до латинізації корейської мови — свого роду мови-посередника для перекладу з корейської на українську. Однак без глибокого розуміння системи транслітерації передача точного поняття стає важкою та ризикує спотворити оригінальне слово. Наприклад, місто в Південної Кореї 인천, в латинському записі це буде Incheon, і при перекладі на українську мову може бути передане як Інчхон або Інчон. Також ім'я та прізвище дружини 13-го президента Республіки Корея – 김건희 (Kim Keon-hee), але чомусь українські ЗМІ кличуть її Кім Кеон Хі.

3. Розбіжності у вимові між корейською та українською мовами: фонетика корейської мови включає багато приголосних і голосних звуків, які незнайомі в українській мові, наприклад придихові приголосні (ㄱ, ㅋ, ㆁ), подвоєні приголосні (ㄲ, ㄸ, ㅃ, ㅆ, ㅉ), і нерозрізненість між [p] і [л]. Наявність двох носових приголосних – ㄴ ([н] середньоязиковий приголосний) ㅇ ([н] задньоязиковий приголосний); голосні ㅏ [o] та ㅑ [o]; а також дифтонги ㅑ, ㅓ, ㅕ, ㅗ та інші.

Крім того, в той час як в українській мові розрізняють м'які та тверді приголосні, дзвінкість і глухість, корейські приголосні класифікуються інакше, як звичайний приголосний – придиховий – подвоєний (ㄱ - ㅋ - ㄲ, ㅃ - ㅆ - ㅉ, ㅈ - ㅊ - ㅉ).

Ця відсутність контрасту між якістьми приголосних в українській мові часто призводить до змін у вимові корейських слів під час транскрипції українською фонетикою та орфографією. Як наслідок, придихові приголосні в корейській мові іноді позначаються [х] в українській мові, а напружені приголосні передаються за допомогою подвоєних приголосних, хоча і придихові, і напружені корейські приголосні часто передаються як правильні приголосні в українських текстах.

Це також призводить до труднощів під час транскрипції певних звуків українською мовою. Як наслідок, перекладач повинен підібрати найбільш схожу українську літеру до корейської, щоб передати її звучання. Отже, це може спричинити втрату важливих фонетичних деталей, таких як подовження, м'якість або твердість букв. Одним із яскравих прикладів такої ситуації є позначення носового приголосного [ㅇ]. Оскільки в українській, як і в інших слов'янських мовах, немає подібної фонемі, за системою Л. Р. Концевича вона подається як [н], що може дещо заплутати, оскільки літера «л» також позначається так само. Такі розбіжності у репрезентації звуків можуть

призвести до неточностей у передачі словника та потенційних непорозумінь у майбутньому.

4. Відсутність чіткої однозначної відповідності під час транскрипції слів між вихідною та мовою перекладу призводить до розбіжностей. По суті, коли корейське слово транслітерується з латинського алфавіту на українську, можуть виникнути варіації в написанні оригінального слова через втрату певних фонетичних відтінків.

Наприклад, розглянемо корейське прізвище **최**, яке зазвичай транскрибується латиницею як Choi. Однак при транслітерації українською мовою воно може виглядати як Чхве. Згодом, якщо це прізвище буде повторно транскрибовано назад англійською мовою, наприклад, для міжнародної документації, написання може змінитися на щось на кшталт Chwe, значно відхиляючись від оригінальної форми (Lee, 2017). Це призводить до втрати прямої кореляції між словом мовою оригіналу та його транслітерованим аналогом.

У своїй праці, Щегель наводить дуже гарний приклад з цього приводу. Йдеться про випадок, коли ім'я відомої корейської фігуристки **김연아**, англійською мовою чомусь переклали як Yu-na Kim (або Yuna Kim). Отже, російські й українські журналісти, які, звичайно, не знають, як звучить ім'я спортсменки в оригіналі, у своїх статтях і репортажах у більшості випадків пишуть про фігуристку Юну Кім (а також Ю-на, Ю-На та Ю На). Однак якщо це ім'я знову передати корейською, отримаємо **김유나** (або ж **김윤아**), що є зовсім іншим іменем. (Щегель, 2009, с. 80).

Також, у своїй роботі О. М. Щегель зазначає важливість правильної послідовності написання імені та прізвища. У корейській та українській мовах, як правило, прізвище передує імені, що є нормою, особливо у формальних контекстах. Однак, в англійській мові існує традиція записувати спочатку ім'я, а потім прізвище, якої завжди дотримуються журналісти. Українські журналісти часто просто переносять написання

корейських імен та прізвищ, нехтуючи їх розташуванням. У результаті отримуємо Юна Кім при тому, що всім відомі корейський літературний герой Хон Гільдон та північнокорейський політик Кім Ір Сен п. Таким чином, у людини, не знайомої з корейською мовою, може виникнути питання, яка саме частина є іменем, а яка прізвищем. (Щегель, 2009, с. 80).

5. Існує конфлікт між історичною традицією та правилами транскрипції, якими користуються зараз. Оскільки мова постійно розвивається, багато перекладачів стикаються з проблемами транскрипції корейських імен та прізвищ. Вони повинні вирішити між дотриманням давніх мовних традицій, які можуть містити помилки, або прийняттям нових систем, яким бракує консенсусу та упорядкованості. О.М. Щегель стверджує, що «Деякі корейські імена були транскрибовані українською мовою досить давно і закріпилися в ній у такому вигляді. Здебільшого, це імена відомих людей, політичних діячів: Кім Ір-Сен, Кім Сен-Ір тощо. Ці імена протягом багатьох років відомі українцям саме в такому вигляді, тому замінювати їх аналогами, що відповідають правилам сучасної транскрипції (Кім ІльСон, Кім Сон-Іль), недоцільно» (Щегель, 2009, с. 82). Проте він також виступає за дотримання сучасних правил транскрипції, зокрема при транскрипції корейських прізвищ, таких як «최», «가» та «석», які часто неправильно транскрибуються українською як «Цой», «Кагай» та «Шек» замість «Чхве», «Ка» та «Сок».

Отже, відсутність стандартизованої української системи транслітерації та значні фонетичні відмінності між корейською та українською мовами створюють проблеми з точною транскрипцією окремих слів та їхніх звуків. Це призводить до проблем непослідовності, повторної транслітерації корейських слів та інших труднощів.

2.4. Написання та відмінювання корейських імен

Оскільки на разі в Україні немає чітких правил написання корейських імен кожен пише сам як вважає правильним. Через це можна побачити різні варіації одного й того самого імені. Наприклад взяти ім'я учасника BTS – 민윤기. Частіше за все можна побачити, що його ім'я записують як «Мін Юнгі» або «Мін Юнгі». Буде логічно припустити, що люди які писали ці статті, новини тощо, спирались на англомовну версію написання - Min Yoongi, де прізвище пишеться окремо від імені, а два склади імені разом. Рідше, але можна ще побачити варіант написання, де всі три склади написані окремо - Мін Юн Г/гі.

На мою думку його ім'я буде доцільніше записувати як Мін Юн- Гі. Бо по-перше, писати ім'я одним складом не можна, тому що воно містить в собі два ієрогліфа з різними значеннями. Тому ім'я краще розділити на два склади, але зробити це не пробілом, тому що тоді людина яка не знається на корейській мові просто не зрозуміє де прізвище, а де ім'я. Буде радше писати ім'я через дефіс, щоб водночас розділити два склади імені та зазначати, що «Мін» - це фамілія, а «Юн- Гі» - це ім'я. До речі, вважаю, що ім'я слід писати саме через літеру «г», бо таке звучання максимально близько до оригіналу.

Щодо відмінювання, тут все набагато складніше. О. Щегель зазначає, що за правилами українського правопису, іменники іншомовного походження відмінюються як відповідні українські іменники. Отже, і корейські імена повинні відмінюватися відповідним чином. Натомість на практиці часто відмінюється лише останній склад імені, а прізвище залишається незмінним. Наводячи так приклади як: «Віктор Ющенко зустрівся з Пан Гі Муном», «За словами Генерального секретаря ООН Пан Гімуна...», «Кондоліза Райс запропонувала Пан Кі-муну» тощо. (Щегель, 2009, с. 80)

Однак я вважаю, що у випадку відмінювання не треба порівнювати українську та корейську мови. Хоча б через те, що в корейській мові не має відмінків. Якщо так робити, то спочатку треба придумати систему по якій будуть відмінюватись корейські прізвища та імена. На мою думку, краще відмінювати останній склад імені, хоча і тут можуть бути

складнощі. Взяти те саме ім'я фігуристи - 김연아. Якщо писати Кім Йон-А, то останній склад закінчується на «а», тому ми вже не можемо провідміняти її ім'я. В такому випадку треба трохи змінити написання на «Кім Йо-На». Тоді ми вже можемо провідміняти останній склад, але як провідміняти прізвище та перший склад імені - це вже питання.

Тому можна зробити висновок, що певна система для відмінювання антропонімів все ж таки повинна бути, але не треба забувати, що кожне ім'я є індивідуальним, тож і підхід до нього має бути таким.

Висновок до розділу 2

Отже, були досліджені системи передачі корейської мови, а саме - А. А. Холодовича та Л. Р. Концевича, а також виявлені відмінності між ними.

Також було зазначено, що на сьогоднішній день існує шість систем для передачі корейських слів латиницею. 1) транскрипція Маккюна-Решауейра, створена у 1930 році;

2) система Рамстедта, яку було використано у виданні «한국어 문법 AKoreanGrammar» 1939; 3) варіант Товариства корейської мови (조선어학회안) , опублікований 1941р.; 4) Йельська система(або система Мартіна); 5) система, запропонована корейським Мінстерством освіти, офіційно визнана у 1984 році; 6) система, що ґрунтується на принципах транслітерації, запропонована Міністерством культури та туризму в липні 2000 р., яка на сьогодні є офіційною в Кореї.

До того ж, існують такі методи перекладу як: переклад, транскрипція та транслітерація. Однак жодний з трьох зазначених методів не дозволяє досягти повної адекватності при відтворенні імен.

Були визначені основні проблеми при перекладу корейських імен, та розглянуті конкретні приклади з іменами 민윤기 та 김연아.

ЗАГАЛЬНІ ВИСНОВКИ

1. У Розділі 1 була досліджена ономастика як лінгвістично-історична дисципліна, яка вивчає власні імена й назви, їх історію, семантику, будову, основи закономірності розвитку. Було виявлено, що класифікація онімів за М.П. Кочерганом така: антропоніми – імена людей; топоніми – географічні назви; теоніми – назви божеств; зооніми – клички тварин; астроніми – назви небесних тіл; космоніми – назви зон космічного простору і сузір'їв; хрононіми – назви відрізків часу, пов'язані з історичними подіями та інші.

2. Також була розкрита тема антропоніміки як частини ономастики. Надані визначення антропоніміки та антропоніму. Розкрита роль антропоніміки як частини ономастики, де вона, відіграє ключову роль у вивченні мови та культури, а також у різних аспектах нашого життя, від комунікації до наукових досліджень.

3. До того ж, була досліджена історія антропоніміки в українській мові. Виявлено чотири групи антропонімічних іменувань - одночленні, двочленні, тричленні і чотиричленні іменування.

4. У роботі була розкрита структура корейської антропоніміки. Було виявлено, що в Кореї всього використовується близько 280 прізвищ, найпоширенішими з яких є: Кім 김 (21% усіх корейців), Лі 이 (14%), Пак 박 (8%), Чхве 최, Чон 전, Чан 장, Лім 임 і т.д. Походження корейських прізвищ тісно пов'язане з історією та географією Кореї. Кожне прізвище може належати до різних кланів, які ідентифікуються за географічним принципом. Також було виявлено, що корейські імена складаються з ієрогліфів 한자, де кожен склад має своє значення.

5. У Розділі 2 були досліджені основні системи передачі корейської мови. А саме системи радянських сходознавців - А. А. Холодовича та Л. Р. Концевича. Надалі була виявлена різниця між цими системами та складнощі їх використання. Також були розглянуті шість систем передачі корейських слів латиницею.

6. Досліджено основні методи перекладу власних імен, включаючи транскрипцію, транслітерацію, фактичний переклад та комбінацію цих методів. Визначено, що кожен з цих методів має свої переваги і недоліки, тому вибір методу залежить від контексту, мети перекладу, а також від аудиторії, для якої він призначений. Суть транскрипції полягає у передачі звукової близькості та вимови до мови-оригіналу, тоді як транслітерація старається максимально відтворити написання слова.

7. Були виявлені основні проблеми транскрипції пов'язані з відсутністю в Україні стандартизованої системи практичної транскрипції з корейської на українську. А саме: а) Відсутність консенсусу та узгодженості в практиці перекладу. б) Проблема складності точного перекладу корейських слів українською мовою за допомогою латинських систем транскрипції. в) Розбіжності у вимові між корейською та українською мовами. г) Відсутність чіткої однозначної відповідності під час транскрипції слів між вихідною та мовою перекладу призводить до розбіжностей. д) Існуючий конфлікт між історичною традицією та правилами транскрипції, якими користуються зараз.

8. Зазначено, що відсутність чітких правил у написанні корейських імен призводить до різноманітності їхніх варіантів у українських текстах. Виявлено, що доцільніше розділяти корейські імена на склади з використанням дефісу, щоб уникнути непорозумінь щодо структури імені. Також висловлюється думка щодо відмінювання імен та прізвищ корейських осіб в українських текстах, пропонуючи розглядати кожен випадок індивідуально, хоча визначити систему відмінювання є важливим завданням.

9. Під час пошуку матеріалів для цієї роботи, виявилось, що дуже мало науковців досліджували тему антропоніміки в корейській мові, та особливості її перекладу, хоч корейстика як наука існує в Україні вже більше 20 років. Взагалі всі розробки щодо систем передачі корейської мови, транскрипції та транслітерації дуже застарілі і потребують оновлення для покращення перекладу корейських антропонімів.

주석

이 연구에서는 우크라이나어와 한국어를 예시로 하여 인명 지명어의 번역 특징을 조사했습니다. 인명은 사회, 그 가치 및 정체성을 이해하는 특별한 열쇠 역할을 합니다. 인명은 그 자체로 특정 인물을 식별하는 단순한 소리가 아닙니다. 그들은 문화, 민족 유산 및 사회적 연결을 나타냅니다. 예를 들어, 마리아라는 이름은 기독교 전통과 관련이 있을 수 있고, 시다르타라는 이름은 불교와 관련이 있을 수 있습니다.

또한, 인명학적 측면을 이름학의 구성 요소로서 고려하고, 인명학과 인명학의 정의를 제시했습니다. 인명학의 역할이 언어 및 문화의 학습뿐만 아니라 의사 소통부터 과학 연구에 이르기까지 다양한 측면에서 중요하다는 것을 강조했습니다. 또한, 우크라이나어에서 인명학의 역사를 조사하여, 인명 지명어의 네 가지 그룹 - 단일 구성원, 이중 구성원, 삼중 구성원 및 사중 구성원을 발견했습니다.

제 2 장에서는 한국어의 주요 전달 시스템이 조사되었습니다. 구체적으로는 소련 동양학자 A. A. Kholodovich 와 L. R. Kontsevich 의 시스템이 있습니다. 이후에는 이러한 시스템 간의 차이와 사용의 어려움이 확인되었습니다. 또한 라틴 문자로 한국어 단어를 전달하는 여섯 가지 시스템에 대해 논의되었습니다.

고유 명사의 주요 번역 방법을 조사했으며, 이는 음성 전달, 영문 전환, 실제 번역 및 이러한 방법의 조합을 포함합니다. 각 방법에는 장단점이 있으므로 번역 방법을 선택하는 것은 맥락, 번역 목적 및 대상 청중에 따라 달라집니다. 표음의 핵심은 원어의

소리 유사성과 발음을 전달하는 것이며, 트랜스리터레이션은 단어의 철자를 최대한 재현하려고 노력합니다.

한국어에서 우크라이나어로의 표음에 관련된 주요 문제점이 확인되었습니다. 우선, 우크라이나에는 한국어를 우크라이나어로 표현하는 표준화된 실용적인 표음 시스템이 없습니다. 구체적으로 다음과 같은 문제가 있습니다: 1) 번역 실천에서의 합의 부재 및 일관성. 2) 라틴 문자 표음 시스템을 사용하여 한국어 단어를 정확하게 번역하는 복잡성 문제. 3) 한국어와 우크라이나어의 발음 차이. 4) 번역 시 원어와 목적어 간의 단어 표음에 명확한 일대일 대응 부재로 인한 차이. 마지막으로 현재 사용되는 표음 규칙과 역사적 전통 간의 충돌이 있습니다.

본 연구를 위한 문헌검색을 통해 한국어로 된 인위적 주제와 번역에 대한 연구가 매우 제한적이라는 것을 알 수 있었다. 우크라이나에서 20 년 이상 발전해 온 한국학 분야에서도 이러한 측면은 여전히 연구가 부족한 상태이다. 일반적으로 한국어 전달의 기존 방법과 시스템은 전사 및 음역뿐만 아니라 시대에 뒤떨어져 한국어에서 인칭어 번역을 개선하기 위한 업데이트가 필요합니다.

이러한 문제점을 해결하기 위해 실용적이고 표준화된 표음 시스템이 필요합니다. 더 많은 연구와 개발을 통해 번역 방법과 시스템을 개선함으로써 한국어와 우크라이나어 간의 인명 지명어 번역의 품질을 향상시킬 수 있을 것으로 기대됩니다.